

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2395/2015
11.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца Р.Н. из С., чији је пуномоћник В.С., адвокат из С., против туженог З. АД из С., чији је пуномоћник С.Ј., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6487/12 од 16.03.2015. године, у седници одржаној 11.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6487/12 од 16.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву П1 149/12 од 26.06.2012. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење туженог од 04.11.2008. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, па је обавезан тужени да га врати на рад, док је ставом другим изреке одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 6487/12 од 16.03.2015. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и делу става другог изреке који се односи на туженог, тако што се одбија тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи, као незаконито, решење туженог од 04.11.2008. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, а да се тужени обавезе да га врати на рад, а обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове првостепеног парничног поступка од 104.250,00 динара. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка по жалби од 46.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и

111/09), који закон се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП («Службени гласник РС» број 72/11), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене која од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 361. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом се указује (уз погрешно указивање на повреду члана 374. став 1. новог ЗПП).

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је био запослен код туженог на неодређено време и обављао је послове портира, до доношења побијане одлуке од 04.11.2008. године, којим му је отказан уговор о раду, применом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, због учињене повреде радне обавезе предвиђене чланом 16. Уговора о утврђивању права, обавеза и одговорности – неблаговремено и немарно извршење радне обавезе. Стављено му је на терет да је 15.10.2008. године, радећи на капији предузећа посао курира, приликом изласка из фабрике путничког возила, у коме су се налазили Н.Ђ., П.М. и Б.Т., извршио проверу возила – отворио и затворио гепек, али да том приликом није тражио реверс, односно излазни документ за опрему која се налазила у гепеку возила. Судови су утврдили и да је наредбом директора туженог од 13.10.2008. године, којом је наложено служби протокола – обезбеђења (у коју спада портирска служба), да приликом уласка и изласка запослених из предузећа изврши преглед возила и ствари, а да приликом изласка возила прво треба преконторлисати пртљажни простор возила, а потом извршити контролу докумената која прате робу и материјал и након тога отворити капију, али да тужилац спорном приликом није извршио контролу докумената који прате ХТЗ опрему, а која се налазила у гепеку возила који је прегледао.

Оцењујући законитост побијаног решења, судови су утврдили да тужилац 15.10.2008. године јесте учинио радњу на начин како је то описано у решењу о отказу уговора о раду, али да доношењу овог решења није претходило упозорење којим је упозорен да ова – конкретна радња представља основ за престанак радног односа.

Међутим, судови су утврдили да су пре догађаја од 15.10.2008. године и доношења побијаног решења, тужиоцу достављена два упозорења и то прво, од 01.10.2008. године, којим је упозорен да је 22.09.2008. године учинио повреду радне обавезе из члана 16. Уговора о утврђивању права, обавеза и одговорности, на тај начин што није пријавио нестанак гума нити сачинио белешку о радњи из пријаве З.Ђ.. У овом упозорењу тужиоцу је предочено да уколико у наредном периоду учини исту или случну повреду радне обавезе отказаће му се уговор о раду без упозорења. Уз упозорењем од 23.07.2008. године, тужилац је упозорен да је тога дана, 23.07.2008. године, као радник Службе протокола био ван свог радног места, са групом радника из Одељења за производњу транспорт поклопаца, у дворишту – испред хале, не предузимајући мере заштите на раду чиме је несавесно извршавао своје радне обавезе. И у овом упозорењу се наводи да понашање тужиоца представља повреду радне обавезе из члана 16. Уговора (несавесно извршавање радних обавеза), те уколико у наредном

периоду учини исту или сличну повреду радне обавезе отказаће му се уговор без упозорења.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, налазећи да доношењу решења није претходило упозорење у смислу члана 180. став 3. Закона о раду, а да претходна упозорења указују на различите повреде радне обавезе, односно да се ради о посебним отказним разлозима, па они не могу да се узму као упозорење и за радњу за коју је донето побијано решење, због чега је усвојен тужбени захтев и решење о отказу уговора о раду поништено.

Врховни касациони суд налази да је другостепени суд правилном применом материјалног права преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев као неоснован.

Наиме, одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, 61/05 и 54/09), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на његово понашање, у случају ако запослени учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду. Уговором о утврђивању права обавеза и одговорности, закљученим између парничних странака 23.03.2007. године, са Анексом I од 18.04.2007. године, чланом 16. предвиђено је да основ за отказ уговора о раду представља неблаговремено, немарно и несавесно извршавање радних обавеза. Одредбом члана 180. став 3. Закона о раду прописано је да доношењу решења о престанку радног односа због повреда радне обавезе и радне дисциплине мора да претходи упозорење којим се запослени упозорава на постојање разлога за отказ.

У конкретном случају тужиоцу су пре доношења побијаног решења достављено два упозорења – од 23.07. и 01.10.2008. године, којима он јесте упозорен на различите радње које је учинио (23.07. и 22.09.2008. године), али којима се упозорава да је извршењем наведених радњи учинио повреду из члана 16. Уговора – повреду радне обавезе неблаговременим, немарним, несавесним извршењем радне обавезе, те му је у оба упозорења предочено да ће му се отказати уговор о раду без упозорења, уколико учини исту или сличну повреду радне обавезе. Доношењу побијаног решења није претходило посебно упозорење којим се упозорава да и радња учињена 15.10.2008. године представља повреду радне обавезе из члана 16. Уговора, по ком основу му је и престао радни однос.

Другостепени суд правилно налази да у конкретном случају није било потребно доносити посебно (ново) упозорење, те да тиме није повређена одредба члана 180. став 3. Закона о раду. Наиме, тужиоцу је отказан уговор о раду због учињене повреде радне обавезе - несавесног извршавања радних обавеза, што представља отказни разлог из одредбе члана 16. Уговора. У образложењу оспореног решења наводе се упозорења од 23.07. и 01.10.2008. године, којима је тужиоцу указано да ће му се отказати уговор о раду, ако учини исту или сличну повреду радне обавезе, и то без поновног упозорења. Наведеним – претходним упозорењима тужиоцу је већ указано да његово поступање, које је супротно стандарду очекиваног понашања, представља отказни разлог из члана

16. Уговора - несавесно извршавање радних обавеза. Како је тужилац у сва три случаја извршио исту повреду радне обавезе - несавесно извршавање радних обавеза, то за повреду учињену 15.10.2008. године није било неопходно доставити му ново упозорење, без обзира што се фактички ради о различитим радњама извршења, посебно имајући у виду да је већ два пута упозорен да ће му уговор о раду бити отказан уколико учини исту или сличну повреду радне обавезе. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да другостепени суд правилно закључује да побијано решење о престанку радног односа тужиоцу није донето уз повреду правила поступка и повреду одредбе члана 180. став 3. Закона о раду.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, с обзиром да се ревизија из тих разлога не може изјавити (члан 398. став2. ЗПП9.

На основу изнетог, применом члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**